

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 18 czerwca 2024 r. *

Odwołanie – Polityka gospodarcza i pieniężna – Unia bankowa – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku podmiotu znajdującego się na progu upadłości lub zagrożonego upadłością – Artykuł 18 ust. 7 – Przyjęcie przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Zatwierdzenie tego programu przez Komisję Europejską – Artykuł 86 ust. 2 – Akt mogący być przedmiotem skargi – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność

W sprawie C-551/22 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 17 sierpnia 2022 r.,

Komisja Europejska, którą reprezentowali L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė i D. Triantafyllou, w charakterze pełnomocników,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania),

Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), z siedzibą w Zurychu (Szwajcaria), którą reprezentowali R. Pelayo Jiménez i R. Pelayo Torrent, abogados,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz i J. M. Rius Riu, w charakterze pełnomocników, których wspierali F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, a także B. Meyring i S. Schelo, Rechtsanwälte,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Królestwo Hiszpanii,

* Język postępowania: hiszpański.

Parlament Europejski, który reprezentowali J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani i L. Visaggio, w charakterze pełnomocników,

Rada Unii Europejskiej, którą reprezentowały J. Bauerschmidt, J. Haunold, H. Marcos Fraile i A. Westerhof Löfflerová, w charakterze pełnomocników,

Banco Santander SA, z siedzibą w Santander (Hiszpania), który reprezentowali J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde i D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

interwencji w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes, L. Bay Larsen, wiceprezes, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Regan, T. von Danwitz (sprawozdawca), F. Biltgen i N. Piçarra, prezesi izb, S. Rodin, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele i D. Gratsias, sędziowie,

rzecznik generalny: T. Ćapeta,

sekretarz: L. Carrasco Marco, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 czerwca 2023 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2023 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu Komisja Europejska wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 1 czerwca 2022 r., Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/SRB (T-481/17, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2022:311), którym Sąd oddalił przedstawione przez Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno (zwaną dalej „Fundación”) i Stiftung für Forschung und Lehre (zwaną dalej „SFL”) żądanie stwierdzenia nieważności przyjętej na sesji wykonawczej decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) decyzji SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA (zwanego dalej „spornym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”).

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 1024/2013

- 2 Artykuł 6 ust. 4 i 5 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63) stanowi:

„4. Jeśli chodzi o zadania określone w art. 4, z wyjątkiem ust. 1 lit. a) i c), [Europejski Bank Centralny (EBC)] ma obowiązki określone w ust. 5 niniejszego artykułu, a właściwe organy krajowe mają obowiązki określone w ust. 6 niniejszego artykułu [...] w odniesieniu do nadzoru nad następującymi instytucjami kredytowymi, finansowymi spółkami holdingowymi lub finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej, lub mającymi siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich oddziałami instytucji kredytowych, które mają siedzibę w nieuczestniczących państwach członkowskich:

- tymi, które są mniej istotne w ujęciu skonsolidowanym, na najwyższym szczeblu konsolidacji w uczestniczących państwach członkowskich, lub mniej istotne w ujęciu indywidualnym w szczególnym przypadku oddziałów mających siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich ustanowionych przez instytucje kredytowe, które mają siedzibę w nieuczestniczących państwach członkowskich. Istotność ocenia się w oparciu o następujące kryteria:

- (i) wielkość;
- (ii) znaczenie dla gospodarki Unii [Europejskiej] lub dowolnego uczestniczącego państwa członkowskiego;
- (iii) istotność działalności transgranicznej.

W odniesieniu do akapitu pierwszego powyżej instytucji kredytowej lub finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej nie uznaje się za mniej istotną – chyba że znajduje to uzasadnienie w szczególnych okolicznościach, które należy sprecyzować w metodologii – o ile spełniony jest dowolny z poniższych warunków:

- (i) całkowita wartość ich aktywów przekracza 30 mld EUR;
- (ii) stosunek całkowitej wartości ich aktywów do [produktu krajowego brutto (PKB)] uczestniczącego państwa członkowskiego siedziby przekracza 20 %, chyba że całkowita wartość ich aktywów jest niższa niż 5 mld EUR;
- (iii) w następstwie powiadomienia, w którym dany właściwy organ krajowy stwierdza, że uznaje taką instytucję za instytucję o istotnym znaczeniu dla gospodarki krajowej, EBC podejmuje – po przeprowadzeniu wszechstronnej oceny, w tym oceny bilansu, tej instytucji kredytowej – decyzję potwierdzającą takie znaczenie.

EBC może również z własnej inicjatywy uznać daną instytucję za instytucję o istotnym znaczeniu, jeżeli ustanowiła ona bankowe jednostki zależne w co najmniej dwóch uczestniczących państwach członkowskich, a transgraniczne aktywa lub pasywa tej instytucji stanowią istotną część jej całkowitych aktywów lub pasywów, z zastrzeżeniem warunków określonych w metodologii.

[...]

5. W odniesieniu do instytucji kredytowych, o których mowa w ust. 4, i w ramach określonych w ust. 7:

[...]

b) jeżeli konieczne jest zapewnienie spójnego stosowania wysokich standardów nadzoru, EBC może w dowolnym momencie, z własnej inicjatywy po skonsultowaniu się z właściwymi organami krajowymi lub na wniosek właściwego organu krajowego, podjąć decyzję o tym, że sam będzie bezpośrednio wykonywał wszelkie stosowne uprawnienia w odniesieniu do jednej lub więcej instytucji kredytowych, o których mowa w ust. 4 [...]

[...]”.

Rozporządzenie SRM

3 Motywy 24, 26, 62, 90 i 120 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem SRM”) mają następujące brzmienie:

„(24) Ponieważ jedynie instytucje Unii mogą ustanowić politykę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Unii oraz z uwagi na fakt, iż przyjmowanie poszczególnych programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pozostawia margines uznaniowości, konieczne jest zapewnienie odpowiedniego zaangażowania Rady [Unii Europejskiej] i Komisji, jako instytucji, które zgodnie z art. 291 TFUE mogą korzystać z uprawnień wykonawczych. Oceny aspektów uznaniowych decyzji podjętych przez SRB w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje Komisja. Mając na uwadze znaczny wpływ decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na stabilność finansową państw członkowskich i Unii jako takiej, a także na suwerenność budżetową państw członkowskich, ważne jest przyznanie Radzie uprawnienia wykonawczego do podejmowania niektórych decyzji dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Sprawowanie skutecznej kontroli nad oceną przez SRB istnienia interesu publicznego oraz ocena wszelkich istotnych zmian kwoty ze środków funduszu, jaka zostanie wykorzystana w danym działaniu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny zatem leżeć w gestii Rady i odbywać się na wniosek Komisji. Komisja powinna być ponadto uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu określenia dalszych kryteriów lub warunków, jakie SRB powinna uwzględnić, wykonując swe poszczególne uprawnienia. Takie powierzenie zadań restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie może w żaden sposób utrudniać funkcjonowania wewnętrznego rynku usług finansowych. [Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB)] powinien zatem zachować swą rolę oraz obecne kompetencje i zadania: powinien rozwijać i przyczyniać się do spójnego stosowania unijnego ustawodawstwa obowiązującego wobec wszystkich państw członkowskich i zwiększać zbieżność praktyk w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nadzorczych w całej Unii.

[...]

- (26) EBC, będący organem nadzoru w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego [single resolution mechanism (SRM)], a także SRB, powinny móc ocenić, czy instytucja kredytowa jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, oraz czy istnieją jakiekolwiek realne szanse, że alternatywne działania ze strony sektora prywatnego lub działania nadzorcze zapobiegłyby w rozsądnym czasie jej upadłości. Jeżeli SRB uzna, że spełniono wszystkie kryteria dotyczące uruchomienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinna przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Procedura związana z przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która obejmuje Komisję i Radę, umacnia konieczną niezależność operacyjną SRB, nie naruszając jednocześnie zasady delegacji uprawnień agencjom, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (»Trybunał Sprawiedliwości«). W związku z tym niniejsze rozporządzenie przewiduje, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez SRB wchodzi w życie, tylko jeśli w ciągu 24 godzin od jego przyjęcia przez SRB, Rada albo Komisja nie wyrażą sprzeciwu lub jeżeli program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostanie zatwierdzony przez Komisję. Przyczyny, z jakich Radzie wolno zgłosić sprzeciw, na wniosek Komisji, wobec programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawionego przez SRB, powinny być ograniczone wyłącznie do istnienia interesu publicznego oraz istotnych dokonanych przez Komisję zmian kwoty ze środków funduszu, jakie zaproponowała SRB.

Za istotną należy uznać zmianę kwoty środków funduszu o 5 % lub więcej w stosunku do pierwotnej propozycji SRB. Rada powinna zatwierdzić propozycję Komisji lub odrzucić ją bez zmian. Jako obserwator na posiedzeniach SRB, Komisja powinna na bieżąco sprawdzać, czy program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez SRB jest w pełni zgodny z niniejszym rozporządzeniem, czy zapewnia on odpowiednie zrównoważenie poszczególnych celów i interesów, jakie obejmuje, czy przestrzega interesu publicznego oraz czy zachowana jest integralność rynku wewnętrznego. Mając na uwadze, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymaga bardzo szybkiego procesu podejmowania decyzji, Rada i Komisja powinny ściśle współpracować, a Rada nie powinna powielać prac przygotowawczych przeprowadzonych już przez Komisję. SRB powinna instruować krajowe organy ds. restrukturyzacji, które powinny podejmować wszelkie niezbędne działania w celu realizacji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

[...]

- (62) Ingerencja w prawa własności nie powinna być nieproporcjonalna. W związku z powyższym zaangażowani akcjonariusze i wierzyciele nie powinni ponosić większych strat niż te, które ponieśli, gdyby podmiot został zlikwidowany w chwili, gdy podejmowana jest decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W przypadku częściowego przeniesienia aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na rzecz nabywcy prywatnego lub instytucji pomostowej pozostała część danej instytucji powinna zostać zlikwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego. W celu ochrony akcjonariuszy i wierzycieli podmiotu podczas postępowania upadłościowego, powinni być oni uprawnieni do otrzymania ich należności w kwocie nie mniejszej od szacowanej kwoty, którą odzyskaliby, gdyby cały podmiot został zlikwidowany w ramach standardowego postępowania upadłościowego.

[...]

(90) Stosując instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonując uprawnienia w tym zakresie, SRB powinna wydać krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji polecenie, aby zapewniły, by informowano przedstawicieli pracowników odnośnych podmiotów i, w stosownych przypadkach, przeprowadzano z nimi konsultacje zgodnie z dyrektywą [Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190)].

[...]

(120) [SRM] tworzą SRB, Rada, Komisja i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uczestniczących państw członkowskich. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do kontrolowania legalności decyzji przyjętych przez SRB, Radę i Komisję zgodnie z art. 263 TFUE oraz do określania ich odpowiedzialności pozaumownej. Ponadto na mocy art. 267 TFUE Trybunał Sprawiedliwości jest uprawniony do wydawania orzeczeń w trybie prejudycjalnym na wniosek krajowych organów sądowych w sprawie ważności i interpretacji aktów instytucji, organów i agencji Unii. Krajowe organy sądowe powinny być uprawnione zgodnie z prawem krajowym do badania legalności decyzji przyjętych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uczestniczących państw członkowskich w ramach wykonywania uprawnień powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia, oraz do określania ich odpowiedzialności pozaumownej”.

4 Artykuł 1 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Przedmiot”, stanowi:

„Niniejsze rozporządzenie ustanawia jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów, o których mowa w art. 2, mających siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich, o których mowa w art. 4.

Te jednolite zasady i jednolita procedura stosowane są przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ustanowioną w art. 42 (»SRB«) wraz z Radą i Komisją oraz krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanowionego niniejszym rozporządzeniem. Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest wspierany jednolitym funduszem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (»fundusz«).

[...]”.

5 Artykuł 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Zakres [stosowania]”, stanowi:

„Niniejsze rozporządzenie stosuje się do następujących podmiotów:

a) instytucji kredytowych mających siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim;

b) jednostek dominujących, w tym finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, mających siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, jeśli są one objęte nadzorem skonsolidowanym prowadzonym przez EBC zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. g) rozporządzenia [nr 1024/2013];

[...]”.

6 Artykuł 7 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Podział zadań w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi w ust. 1 i 2:

„1. Za skuteczne i spójne funkcjonowanie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiada SRB.

2. Z zastrzeżeniem przepisów, o których mowa w art. 31 ust. 1, SRB jest odpowiedzialna za sporządzanie planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przyjmowanie wszelkich decyzji związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w odniesieniu do:

a) podmiotów, o których mowa w art. 2 niebędących częścią grupy, oraz grup:
(i) które uznaje się za istotne zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia [nr 1024/2013]; lub
(ii) w odniesieniu do których EBC podjął zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia [nr 1024/2013] decyzję o tym, że będzie bezpośrednio wykonywał wszelkie stosowne uprawnienia; oraz

b) innych grup transgranicznych”.

7 Artykuł 14 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Działając w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa w art. 18, SRB, Rada i Komisja, oraz, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie swoich odnośnych obowiązków, uwzględniają cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także wybierają instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które ich zdaniem pozwalają najlepiej osiągnąć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiednie w okolicznościach danej sprawy.

2. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 1, są następujące:

a) zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych;

b) uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności przez zapobiegnięcie efektowi domina, w tym w infrastrukturach rynkowych, oraz przez utrzymanie dyscypliny rynkowej;

c) ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;

- d) ochrona deponentów objętych zakresem dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. 2014, L 173, s. 149)] i inwestorów objętych zakresem dyrektywy 97/9/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. 1997, L 84, s. 22)];
- e) ochrona środków finansowych i aktywów należących do klientów.

Realizując cele, o których mowa w akapicie pierwszym, SRB, Rada, Komisja oraz, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dążą do ograniczenia do minimum kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do uniknięcia spadku wartości, chyba że jest to niezbędne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Z zastrzeżeniem różnych przepisów niniejszego rozporządzenia poszczególne cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są tak samo ważne i wyważone odpowiednio do charakteru i okoliczności każdego przypadku”.

- 8 Zgodnie z art. 15 ust. 1 tego rozporządzenia SRB, Rada, Komisja i, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, działając w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa w art. 18 rzeczonego rozporządzenia „podejmują wszelkie stosowne środki” w celu zapewnienia, by działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były realizowane zgodnie z przewidzianymi w tym przepisie zasadami.
- 9 Artykuł 18 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Zgodnie z ust. 6 SRB przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) oraz ust. 5, jeżeli spełnione zostały warunki zastosowania tych ustępów, i jedynie po stwierdzeniu – na swojej sesji wykonawczej zwołanej po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z akapitem czwartym lub z własnej inicjatywy – że spełnione zostały następujące warunki:

- a) podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością;
- b) biorąc pod uwagę ramy czasowe i inne istotne okoliczności, nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że jakiegokolwiek alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, lub działania nadzorcze, w tym środki wczesnej interwencji bądź umorzenie [obniżenie wartości] lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 21, podjęte względem danego podmiotu, zapobiegłyby jego upadłości w rozsądnych ramach czasowych;
- c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym zgodnie z ust. 5.

Oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), dokonuje EBC po zasięgnięciu opinii SRB. SRB może na sesji wykonawczej dokonać takiej oceny wyłącznie po poinformowaniu EBC o swoim zamiarze oraz tylko jeżeli EBC, w terminie trzech dni

kalendarzowych od otrzymania takiej informacji, sam nie dokona takiej oceny. EBC bezzwłocznie przekazuje SRB wszelkie istotne informacje, jakich SRB zażąda w celu przeprowadzenia swojej oceny.

Jeżeli EBC oceni, że warunek określony w akapicie pierwszym lit. a) został spełniony w odniesieniu do podmiotu lub grupy, o których mowa w akapicie pierwszym, bezzwłocznie informuje o tej ocenie Komisję i SRB.

Oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), dokonuje SRB na sesji wykonawczej lub, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ścisłej współpracy z EBC. EBC może też poinformować SRB lub krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że uważa, iż warunek określony w tej literze został spełniony.

2. Bez uszczerbku dla sytuacji, w których EBC postanowił bezpośrednio wykonywać zadania nadzorcze w odniesieniu do instytucji kredytowych zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia [nr 1024/2013], w przypadku otrzymania powiadomienia na mocy ust. 1 lub gdy SRB zamierza dokonać oceny na mocy ust. 1 z własnej inicjatywy w odniesieniu do podmiotu lub grupy, o których mowa w art. 7 ust. 3, SRB niezwłocznie informuje EBC o swojej ocenie.

[...]

4. Do celów ust. 1 lit. a) uznaje się, że podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeśli zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności:

[...]

5. Do celów ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się za będące w interesie publicznym, jeśli jest ono konieczne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 14 i jest proporcjonalne do tych celów, a likwidacja podmiotu w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować tych celów w takim samym zakresie.

6. Jeśli spełnione są warunki określone w ust. 1, SRB przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:

a) obejmuje podmiot restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

b) określa zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, o której mowa w art. 22 ust. 2, w szczególności wszelkie wyłączenia z zastosowania umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 27 ust. 5 i 14;

c) określa wykorzystanie funduszu w celu wsparcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 76 oraz decyzją Komisji podjętą zgodnie z art. 19.

7. Bezzwłocznie po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB przekazuje go Komisji.

W terminie 24 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez SRB Komisja zatwierdza ten program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji albo sprzeciwia się temu programowi w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych w przypadkach nieobjętych akapitem trzecim niniejszego ustępu.

W terminie 12 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez SRB Komisja może zaproponować Radzie:

- a) aby sprzeciwiła się programowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z takiego powodu, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez SRB nie spełnia kryterium interesu publicznego, o którym mowa w ust. 1 lit. c);
- b) aby zatwierdziła istotną zmianę kwoty funduszu przewidzianej w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawionym przez SRB lub by sprzeciwiła się takiej zmianie.

Do celów akapitu trzeciego Rada stanowi zwykłą większością głosów.

Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wejść w życie tylko wówczas, gdy Rada lub Komisja nie wyraziły sprzeciwu w terminie 24 godzin od przekazania programu przez SRB.

Rada lub Komisja, w zależności od przypadku, przedstawiają uzasadnienie, jeżeli skorzystały z prawa do wyrażenia sprzeciwu.

Jeżeli w terminie 24 godzin od przekazania przez SRB programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Rada zatwierdziła propozycję Komisji dotyczącą zmiany programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z powodu, o którym mowa w akapicie trzecim lit. b), lub Komisja wyraziła sprzeciw zgodnie z akapitem drugim, w terminie ośmiu godzin SRB zmienia program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z przedstawionym uzasadnieniem.

Jeżeli program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez Jednolitą Radę przewiduje wyłączenia pewnych zobowiązań w wyjątkowych okolicznościach, o których mowa w art. 27 ust. 5, oraz jeżeli takie wyłączenie wymaga wkładu z funduszu lub alternatywnego źródła finansowania, w celu ochrony integralności rynku wewnętrznego Komisja może zakazać proponowanego wyłączenia lub nakazać dokonanie w nim zmian, przedstawiając odpowiednie uzasadnienie w oparciu o naruszenie wymogów określonych w art. 27 oraz w akcie delegowanym przyjętym przez Komisję na podstawie art. 44 ust. 11 dyrektywy [2014/59].

8. Jeżeli Rada sprzeciwia się objęciu instytucji restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją z powodu niespełnienia kryterium interesu publicznego, o którym mowa w ust. 1 lit. c), odnośny podmiot zostaje w sposób uporządkowany zlikwidowany zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

9. SRB zapewnia podjęcie koniecznych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu realizacji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez odpowiednie krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest skierowany do odpowiednich krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i zawiera instrukcje dla tych organów, które podejmują wszystkie konieczne środki w celu zrealizowania go zgodnie z art. 29, poprzez wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W przypadku istnienia pomocy publicznej lub pomocy z funduszu SRB działa zgodnie z decyzją w sprawie tej pomocy podjętą przez Komisję.

10. Komisja może otrzymywać od SRB wszelkie informacje, które uzna za istotne do wykonywania swoich zadań na mocy niniejszego rozporządzenia. SRB może otrzymywać od każdej osoby, zgodnie z rozdziałem 5 niniejszego tytułu, wszelkie informacje potrzebne jej do przygotowania i podjęcia decyzji w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym aktualizacji i uzupełnień informacji zawartych w planach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”.

- 10 Artykuł 22 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Ogólne zasady dotyczące instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi w ust. 2 i 4:

„2. Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 18 ust. 6 lit. b), są następujące:

- a) instrument zbycia działalności;
- b) instrument instytucji pomostowej;
- c) instrument wydzielenia aktywów;
- d) instrument umorzenia lub konwersji długu.

[...]

4. Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosuje się do realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 14, zgodnie z zasadami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w art. 15. Można je stosować indywidualnie albo w dowolnym połączeniu, z wyjątkiem instrumentu wydzielenia aktywów, który można zastosować jedynie wraz z innym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

[...]”.

- 11 Artykuł 23 tego rozporządzenia, zatytułowany „Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez SRB na mocy art. 18 określa, zgodnie z wszelkimi decyzjami w sprawie pomocy państwa lub pomocy z funduszu, szczegółowe informacje odnoszące się do instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mają być zastosowane wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją [...] oraz określa konkretne kwoty i cele, w odniesieniu do których wykorzystuje się fundusz.

[...]

Przyjmując program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, SRB, Rada i Komisja uwzględniają plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 8, oraz postępują zgodnie z nim, chyba że SRB – uwzględniając okoliczności danej sprawy – stwierdzi, że cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostaną zrealizowane skuteczniej w wyniku podjęcia działań, których nie przewidziano w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB może zmienić i zaktualizować program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiednio do okoliczności danej sprawy. Do celów zmian i aktualizacji stosuje się procedurę określoną w art. 18.

[...]”.

- 12 Artykuł 30 rzeczonego rozporządzenia, zatytułowany „Obowiązek współpracy i wymiany informacji w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi w ust. 1 i 2:

„1. SRB informuje Komisję o wszelkich działaniach, które podejmuje w celu przygotowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W odniesieniu do wszelkich informacji otrzymanych od SRB członkowie Rady i Komisji oraz personel Rady i Komisji podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 88.

2. Przy wykonywaniu swoich odnośnych obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia SRB, Rada, Komisja, EBC oraz krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwe organy krajowe ściśle ze sobą współpracują, szczególnie w zakresie planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wczesnej interwencji oraz etapów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 8–29. Przekazują one sobie nawzajem wszystkie informacje niezbędne do wykonywania ich zadań”.

- 13 Artykuł 43 ust. 3 rozporządzenia SRM ma następujące brzmienie:

„Komisja i EBC wyznaczają po jednym przedstawicielu z prawem uczestnictwa w sesjach wykonawczych i sesjach plenarnych w charakterze stałego obserwatora.

Przedstawiciele Komisji i EBC mają prawo uczestniczyć w debatach i prawo dostępu do wszystkich dokumentów”.

- 14 Zgodnie z art. 86 tego rozporządzenia, zatytułowanym „Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości”:

„1. Od decyzji podjętej przez komisję odwoławczą lub – w przypadku gdy nie przysługuje odwołanie do komisji odwoławczej – przez SRB, może zostać wniesiona skarga do Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z art. 263 TFUE.

2. Państwa członkowskie i instytucje unijne, a także dowolna osoba fizyczna lub prawna mogą zaskarżyć decyzje podejmowane przez SRB do Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z art. 263 TFUE.

3. W przypadku gdy SRB jest zobowiązana do działania, ale zaniechała wydania decyzji, przed Trybunałem Sprawiedliwości może zostać wszczęte postępowanie o zaniechanie działania zgodnie z art. 265 TFUE.

4. SRB podejmuje niezbędne środki w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości”.

Okoliczności powstania sporu

- 15 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 24–80 zaskarżonego wyroku. Na potrzeby niniejszego postępowania odwoławczego można je streścić w podany niżej sposób.
- 16 Banco Popular Español SA (zwany dalej „Banco Popular”) był instytucją kredytową objętą bezpośrednim nadzorem ostrożnościowym EBC.
- 17 Na sesji wykonawczej w dniu 7 czerwca 2017 r. SRB, decyzją SRB/EES/2017/08, przyjęła, na podstawie rozporządzenia SRM, sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular.
- 18 W art. 1 tego programu SRB postanowiła, że od wskazanego tam dnia Banco Popular zostanie objęty procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ze względu na to, że spełnione zostały warunki określone w art. 18 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.
- 19 Jak wynika z art. 2–4 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, SRB uznała przede wszystkim, że Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, następnie, że nie istniały inne środki, które mogłyby zapobiec upadłości tego banku w rozsądnym terminie, i wreszcie, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w formie instrumentu zbycia działalności tego banku było konieczne do zapewnienia ciągłości jego funkcji krytycznych i uniknięcia znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej.
- 20 Artykuł 5 ust. 1 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma następujące brzmienie:
- „Instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zastosowany wobec Banco Popular będzie polegał na zbyciu działalności na podstawie art. 24 rozporządzenia [SRM] poprzez przeniesienie akcji na nabywcę. Bezpośrednio przed zastosowaniem instrumentu zbycia działalności nastąpi obniżenie wartości i konwersja instrumentów kapitałowych”.
- 21 Artykuł 6 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa warunki dotyczące tego obniżenia wartości oraz zbycia działalności.
- 22 Ponadto w art. 12 ust. 1 wspomnianego programu wskazano, że „wejdzie on w życie” w dniu 7 czerwca 2017 r. o godzinie 6.30.
- 23 W dniu 7 czerwca 2017 r. o godzinie 5.13 sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji został przedłożony Komisji do zatwierdzenia.
- 24 W tym samym dniu o godzinie 6.30 instytucja ta przyjęła decyzję (UE) 2017/1246 zatwierdzającą program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA (Dz.U. 2017, L 178, s. 15) i powiadomiła o niej SRB. Motyw 4 tej decyzji, którego treść sprostowano w dniu 6 grudnia 2017 r. (Dz.U. 2017, L 320, s. 31) stanowi, co następuje:
- „Komisja akceptuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności Komisja zgadza się z przedstawionym przez SRB uzasadnieniem konieczności przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym, zgodnie z art. 18 ust. 5 rozporządzenia [SRM]”.

- 25 Również w dniu 7 czerwca 2017 r. Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (fundusz na rzecz uporządkowanej restrukturyzacji instytucji bankowych, Hiszpania) przyjął środki niezbędne do wdrożenia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 29 rozporządzenia SRM.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 26 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 sierpnia 2017 r. Fundación i SFL, będące wówczas akcjonariuszami Banco Popular, wniosły skargę o stwierdzenie nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 27 Postanowieniami z dnia, odpowiednio, 1 sierpnia 2018 r. i 12 kwietnia 2019 r. Królestwo Hiszpanii, Parlament Europejski, Rada i Komisja z jednej strony oraz Banco Santander SA z drugiej strony zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania SRB.
- 28 O ile SRB wniosła tylko o oddalenie skargi co do istoty, nie kwestionując jej dopuszczalności, o tyle Komisja podniosła w uwagach interwenienta zarzut niedopuszczalności skargi. Utrzymywała ona, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest jedynie aktem pośrednim, który nie wywiera wiążących skutków prawnych, ponieważ to na mocy decyzji 2017/1246 zatwierdziła ona ten program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, akceptując go i nadając mu takie skutki.
- 29 Parlament i Rada w uwagach interwenientów podniosły również, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sam w sobie nie wywołuje skutków prawnych wobec osób trzecich w rozumieniu art. 263 TFUE.
- 30 W ramach badania dopuszczalności skargi Sąd przypomniał przede wszystkim w pkt 112 zaskarżonego wyroku, że prawdą jest, iż z utrwalonego orzecznictwa wynika, że interwenient nie posiada legitymacji do samodzielnego powoływania się na przeszkodę procesową oraz że Sąd nie ma zatem obowiązku rozpatrzenia zarzutu niedopuszczalności, który został podniesiony wyłącznie przez interwenienta. Jednakże w pkt 113 tego wyroku Sąd uznał, że, co się tyczy bezwzględnej przeszkody procesowej, dopuszczalność skargi należy zbadać z urzędu.
- 31 Następnie Sąd ocenił, czy sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można uznać za akt zaskarżalny w rozumieniu art. 263 TFUE. W tym względzie w pkt 114 i 115 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem za takie akty uważa się wszelkie przepisy wydane przez instytucje, bez względu na ich formę, które mają na celu wywołanie wiążących skutków prawnych, oraz że w celu ustalenia, czy akt wywołuje takie skutki, należy wziąć pod uwagę istotę tego aktu, przy czym rzeczony skutki należy oceniać na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak treść tego aktu, z uwzględnieniem, w razie potrzeby, kontekstu jego wydania oraz uprawnień instytucji, która go wydała.

32 W tym względzie w pkt 116–123 tego wyroku Sąd stwierdził, co następuje:

- „116 [N]ależy zauważyć, że SRB wykonuje kompetencje przyznane jej przez [rozporządzenie SRM], w szczególności przewidzianą w art. 16 ust. 1 tego rozporządzenia kompetencję do »podejm[owania] decyzj[i] w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem instytucji finansowej mającej siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, jeżeli warunki określone w art. 18 ust. 1 są spełnione«. W ten sposób prawodawca Unii wprost powierzył SRB kompetencję decyzyjną.
- 117 Decyzja SRB w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest aktem mogącym wejść w życie. W art. 12 [spornego] programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wskazano, że wszedł on w życie w dniu 7 czerwca 2017 r. o godzinie 6.30.
- 118 Co więcej, zgodnie z art. 23 akapit pierwszy [rozporządzenia SRM] program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez SRB na mocy art. 18 tego rozporządzenia określa szczegółowe informacje odnoszące się do instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mają być zastosowane wobec instytucji objętej procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i które muszą zostać wdrożone przez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z odpowiednimi przepisami dyrektywy 2014/59 transponowanymi do prawa krajowego.
- 119 I tak zgodnie z art. 9 [spornego] programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do FROB należy podjęcie wszystkich koniecznych środków w celu wykonania i wdrożenia tej decyzji. FROB musi w szczególności przeprowadzić sprzedaż Banco Popular w trybie określonym w [spornym] programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Artykuł 10 [spornego] programu przewiduje również, że SRB powinna monitorować jego wykonywanie przez FROB zgodnie z art. 28 [rozporządzenia SRM].
- 120 Należy zatem uznać, że [sporny] program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zważywszy na jego istotę, wywołuje wiążące skutki prawne.
- 121 Ponadto należy zauważyć, że art. 86 ust. 1 [rozporządzenia SRM] przewiduje, iż na decyzję podjętą przez komisję odwoławczą lub – w przypadku gdy nie przysługuje odwołanie do komisji odwoławczej – przez SRB można wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 263 TFUE. Stosownie do art. 86 ust. 2 [rozporządzenia SRM] państwa członkowskie i instytucje Unii, a także każda osoba fizyczna lub prawna, mogą wnieść skargę na decyzje SRB do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 263 TFUE.
- 122 W tym względzie Trybunał wskazał, że art. 86 ust. 2 [rozporządzenia SRM] przewiduje, iż państwa członkowskie i instytucje Unii, podobnie jak każda osoba fizyczna lub prawna, mogą – zgodnie z art. 263 TFUE – wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na decyzje SRB – którą wymieniono, w przeciwieństwie do jakiegokolwiek innej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii (wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 56).

- 123 Trybunał orzekł również, że procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy uznać za złożone postępowanie administracyjne obejmujące udział kilku organów, którego jedynie ostateczny wynik, będący rezultatem wykonania przez SRB jej kompetencji, może być przedmiotem kontroli sądowej, o której mowa w art. 86 ust. 2 tego rozporządzenia (wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 66)”.
- 33 Na podstawie tych rozważań Sąd uznał w pkt 124 zaskarżonego wyroku, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest aktem, który może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności.
- 34 Wreszcie Sąd stwierdził, że wniosku tego nie podważają argumenty przedstawione przez Parlament, Radę i Komisję.
- 35 W tym względzie Sąd wskazał w pierwszej kolejności, w pkt 127 zaskarżonego wyroku, że chociaż program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wchodzi w życie dopiero w wyniku jego zatwierdzenia przez Komisję, nie oznacza to jednak, że zatwierdzenie to powoduje usunięcie samodzielnych skutków prawnych tego programu, zaś skutki takie wywołuje jedynie decyzja Komisji. W pkt 128–130 tego wyroku, uznawszy, że zatwierdzenie przez Komisję stanowi etap niezbędny do wejścia w życie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i że nadaje mu moc prawną, Sąd stwierdził, że poszanowanie zasad dotyczących delegowania uprawnień ustanowionych w wyroku z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza (9/56, zwanym dalej „wyrokiem Meroni/Wysoka Władza”, EU:C:1958:7), nie oznacza, że jedynie decyzja przyjęta przez Komisję wywołuje skutki prawne. Jego zdaniem konieczne jest, aby Komisja zatwierdziła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych, tak by wywierał on skutki prawne, co pozwala uniknąć „rzeczywistego przesunięcia odpowiedzialności” w rozumieniu orzecznictwa wynikającego z tego ostatniego wyroku. Ponadto w pkt 132 zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił, że Komisja posiada własną kompetencję do dokonywania oceny aspektów uznaniowych programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz nie przysługuje jej uprawnienie do wykonywania kompetencji zastrzeżonych dla SRB ani uprawnienie do zmiany programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bądź jego skutków prawnych.
- 36 W drugiej kolejności Sąd oddalił argument, zgodnie z którym program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest wiążący dla Komisji i stanowi akt przygotowawczy, który nie może być przedmiotem skargi na podstawie art. 263 TFUE. W tym względzie Sąd uznał w pkt 137 zaskarżonego wyroku, że w kontekście złożonego postępowania administracyjnego ustanowionego przez rozporządzenie SRM programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie można uznać za akt przygotowawczy mający na celu przygotowanie decyzji Komisji. O ile, zgodnie z art. 18 ust. 7 tego rozporządzenia, zatwierdzenie przez Komisję programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skutkuje jego wejściem w życie i o ile Komisja może sprzeciwić się temu programowi w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych, o tyle nie może ona ani sprzeciwić się jego aspektom czysto technicznym, ani ich zmienić.
- 37 W trzeciej kolejności w pkt 140–142 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że zarówno z art. 86 rozporządzenia SRM, jak i z innych przepisów tego rozporządzenia wynika, iż program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest aktem, który może być przedmiotem skargi. Ów art. 86 dotyczy nie tylko autonomicznych decyzji SRB, które nie wymagają zatwierdzenia przez Komisję, lecz wszystkich decyzji SRB, z wyjątkiem tych, od których przysługuje odwołanie do

komisji odwoławczej. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy zatem z definicji do kategorii decyzji, które na mocy wspomnianego art. 86 podlegają zaskarżeniu na podstawie art. 263 TFUE.

- 38 W czwartej kolejności Sąd uznał w pkt 147 zaskarżonego wyroku, że przeciwna wykładnia byłaby niezgodna z zasadami pewności prawa i skutecznej ochrony sądowej ze względu na to, że na każdą osobę, na którą decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęta przez SRB ma wpływ, zostałyby nałożony nieprzewidziany wprost warunek dopuszczalności skargi.
- 39 Wreszcie w pkt 148 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił argument, zgodnie z którym stwierdzenie nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest możliwe, jeżeli decyzja Komisji pozostaje w mocy. Sąd zauważył w tym względzie, że gdyby stwierdził on nieważność programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, to zatwierdzająca go decyzja Komisji stałaby się bezprzedmiotowa.
- 40 W tych okolicznościach, wobec stwierdzenia w pkt 149 zaskarżonego wyroku, że po zatwierdzeniu przez Komisję program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez SRB wywołuje skutki prawne i stanowi akt mogący być przedmiotem samodzielnej skargi o stwierdzenie nieważności, w pkt 150 tego wyroku Sąd uznał za dopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną w niniejszej sprawie.
- 41 W odniesieniu do istoty sprawy Sąd oddalił wszystkie podniesione zarzuty i w konsekwencji oddalił skargę jako bezzasadną.

Żądania stron

- 42 Komisja wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd uznał w nim, że wniesiona w pierwszej instancji skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna;
  - uznanie wniesionej w pierwszej instancji skargi o stwierdzenie nieważności w sprawie T-481/17 za niedopuszczalną, a w konsekwencji odrzucenie jej w całości, oraz
  - obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję zarówno w postępowaniu przed Sądem, jak i w ramach niniejszego postępowania odwoławczego.
- 43 SFL wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 44 SRB wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 45 Parlament wnosi w istocie do Trybunału o uwzględnienie odwołania Komisji i obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania.
- 46 Na wypadek gdyby Trybunał uchylił zaskarżony wyrok, Rada wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nic nie podważa zgodności z prawem rozporządzenia SRM i dyrektywy 2014/59.

W przedmiocie odwołania

- 47 Na poparcie odwołania od zaskarżonego wyroku – w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest aktem, który może być przedmiotem skargi na podstawie art. 263 TFUE – Komisja podnosi trzy zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa w związku z wykładnią art. 263 akapit czwarty TFUE i art. 18 ust. 7 rozporządzenia SRM. Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa w związku z wykładnią art. 263 akapit czwarty TFUE oraz naruszenia prawa Komisji do obrony. Zarzut trzeci dotyczy wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

W przedmiocie dopuszczalności

- 48 SFL podnosi, że odwołanie jest niedopuszczalne. Przypomina ona, że wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta nie może mieć innego celu niż poparcie żądań jednej ze stron, i wywodzi z tego, że Komisja, która występowała w charakterze interwenienta w pierwszej instancji, nie może samodzielnie podnieść zarzutu niedopuszczalności na etapie odwołania.
- 49 Komisja i Parlament nie zgadzają się z tą argumentacją.
- 50 W tym względzie z zaskarżonego wyroku wynika, że Komisja powołała się przed Sądem na niedopuszczalność skargi pierwszoinstancyjnej ze względu na to, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie stanowi aktu zaskarżalnego. Ponadto, jak przypomniał zresztą Sąd w pkt 112 i 113 zaskarżonego wyroku, jeżeli interwenient nie jest uprawniony do samodzielnego podniesienia zarzutu niedopuszczalności, to w odniesieniu do bezwzględnej przeszkody procesowej dopuszczalność skargi należy zbadać z urzędu (zob. podobnie wyrok z dnia 24 marca 1993 r., CIRFS i in./Komisja, C-313/90, EU:C:1993:111, pkt 22, 23). W pkt 114–149 zaskarżonego wyroku Sąd przeprowadził z urzędu takie badanie dopuszczalności skargi i w wyniku tego badania uznał tę skargę za dopuszczalną, oddalając tym samym w sposób dorozumiany podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności. Należy umożliwić poddanie rzeczonoego badania ocenie Trybunału w ramach niniejszego postępowania odwoławczego.
- 51 W tym względzie okoliczność, że w zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę wniesioną w pierwszej instancji co do istoty, nie oznacza, że rozpatrywane odwołanie jest niedopuszczalne. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem odwołanie od wyroku Sądu jest dopuszczalne, w sytuacji gdy Sąd, rozstrzygając kwestię dopuszczalności skargi z urzędu lub w odpowiedzi na zarzut niedopuszczalności podniesiony przez stronę, wykluczył niedopuszczalność tej skargi, zaś w dalszej części tego wyroku oddalił ją jako bezzasadną (zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2009 r., Komisja/Ente per le Ville Vesuviane i Ente per le Ville Vesuviane/Komisja, C-445/07 P i C-455/07 P, EU:C:2009:529, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 52 Wynika z tego, że zarzut niedopuszczalności odwołania podniesiony przez SFL należy oddalić.

Co do istoty

W przedmiocie zarzutu pierwszego

– Argumentacja stron

- 53 W ramach zarzutu pierwszego Komisja, popierana przez Parlament, podnosi, że Sąd popełnił błąd w zakresie wykładni art. 263 akapit czwarty TFUE i art. 18 ust. 7 rozporządzenia SRM, uznawszy w pkt 116–120, 127 i 137 zaskarżonego wyroku, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest aktem zaskarżalnym wywołującym wiążące skutki prawne.
- 54 Przede wszystkim Komisja podnosi, że to ona lub, w stosownym przypadku, Rada nadaje programowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wiążące skutki prawne w celu uniknięcia „rzeczywistego przesunięcia odpowiedzialności” w rozumieniu orzecznictwa wynikającego z wyroku *Meroni/Wysoka Władza*. Stwierdzając w pkt 132 zaskarżonego wyroku, że Komisji nie przysługują żadne uprawnienia w odniesieniu do zmiany programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Sąd naruszył art. 18 ust. 7 akapity pierwszy, drugi i siódmy rozporządzenia SRM.
- 55 Następnie wykładnia, zgodnie z którą sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wywołuje autonomiczne skutki prawne niezależnie od jego zatwierdzenia przez Komisję lub, w stosownym przypadku, przez Radę, jest sprzeczna z orzecznictwem wynikającym z wyroku *Meroni/Wysoka Władza*. Zgodnie bowiem z tym orzecznictwem kompetencje wiążące się z wykonywaniem uprawnień dyskrecyjnych nie mogą być delegowane na niezależne podmioty, których istnienia nie przewidziano w traktatach. Przyjmowanie wiążących decyzji przez takie podmioty powinno, ogólnie rzecz biorąc, ograniczać się do kwestii ściśle technicznych, bez przekraczania wąskich granic określonych w akcie podstawowym. Tymczasem z motywu 24 rozporządzenia SRM wynika, że prawodawca Unii kierował się tym orzecznictwem przy przyjmowaniu tego rozporządzenia, na mocy którego kontrola aspektów uznaniowych programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji została zastrzeżona dla instytucji Unii wyposażonych w kompetencje w zakresie polityki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych.
- 56 Ponadto Komisja utrzymuje, że wskazując w pkt 130, 132 i 137 zaskarżonego wyroku, iż zadaniem tej instytucji jest dokonanie oceny jedynie niektórych aspektów uznaniowych decydujących dla zatwierdzenia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Sąd nie wziął pod uwagę faktu, że aspekty uznaniowe są nierozzerwalnie związane z aspektami bardziej technicznymi. Tak więc w sytuacji, gdy Komisja musi wyrazić zastrzeżenia co do aspektów uznaniowych programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, sprzeciwia się ona temu programowi jako całości.
- 57 W rozporządzeniu SRM ustanowiono skomplikowaną procedurę administracyjną w tym sensie, że zgodnie z art. 18 ust. 7 tego rozporządzenia procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzi do wydania przez Komisję, lub w stosownym przypadku przez Radę, decyzji zatwierdzającej przedstawiony program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub sprzeciwiającej się temu programowi. Natomiast ocena SRB nie przesądza o wyniku tej procedury. W związku z tym w ramach wspomnianej procedury jedynie środki określające w sposób definitywny stanowisko Komisji lub Rady po zakończeniu teje procedury stanowią akty zaskarżalne, z wyłączeniem aktów tymczasowych, których celem jest przygotowanie decyzji końcowej.

- 58 Co się tyczy wreszcie argumentu zawartego w pkt 122, 124 i 140 zaskarżonego wyroku, dotyczącego przewidzianego w art. 86 rozporządzenia SRM prawa do zaskarżenia decyzji SRB, Komisja przypomina, że przepisy tego rozporządzenia nie mogą zmieniać systemu środków zaskarżenia przewidzianego w traktatach.
- 59 SFL i SRB nie zgadzają się z tą argumentacją. Twierdzą one, że Sąd słusznie orzekł, iż sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stanowi akt zaskarżalny wywołujący samodzielne skutki prawne.
- 60 Przede wszystkim podnoszą one, że zgodnie w szczególności z art. 7, art. 18 ust. 1 oraz art. 20 rozporządzenia SRM SRB jest odpowiedzialna za zaplanowanie, opracowanie i przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Natomiast zgodnie z art. 18 ust. 7 tego rozporządzenia w związku z jego motywami 24 i 26 rola Komisji i Rady ogranicza się do udziału w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do kontroli aspektów uznaniowych programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W tym względzie SFL wyjaśnia, że jeżeli Komisja lub Rada nie wyrażą sprzeciwu w ciągu 24 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, program ten wchodzi w życie. Ponadto w przypadku gdyby Komisja lub Rada nie zgadzały się z programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji opracowanym przez SRB, do tej ostatniej należałoby podjęcie ostatecznej decyzji zgodnie z ich wytycznymi.
- 61 SRB utrzymuje, że o ile art. 18 ust. 7 rozporządzenia SRM zastrzega odpowiedzialność prawną i polityczną za aspekty uznaniowe programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz Komisji lub, w stosownych przypadkach, Rady, o tyle przypisuje on wyraźnie SRB pozostałe elementy programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Rolą tych instytucji jest albo zatwierdzenie, albo odrzucenie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz w żadnym wypadku zaprojektowanie, opracowanie czy zastosowanie tego programu. Prawodawca Unii powierzył wyspecjalizowanej agencji, jaką jest SRB, zadanie przeprowadzenia wysoce technicznych ocen, jakich wymaga przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Do zadań SRB należy zarówno planowanie, opracowywanie i przyjmowanie środków w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i monitorowanie ich wdrażania przez organy krajowe. W tych okolicznościach nie można jej odmówić prawa do obrony programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie naruszając przy tym jej prawa do obrony.
- 62 Następnie SFL i SRB utrzymują, że ocena, zgodnie z którą decyzja SRB kończy procedurę, a zatem należy ją uznać za akt zaskarżalny w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowej, nie jest sprzeczna z orzecznictwem wynikającym z wyroku Meroni/Wysoka Władza. Rozporządzenie SRM zapobiega bowiem „rzeczywistemu przesunięciu odpowiedzialności” w rozumieniu tego orzecznictwa oraz zapewnia, aby Komisja i, w stosownych przypadkach, Rada mogły kontrolować wszelkie elementy dyskrecjonalne decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a nawet sprzeciwiać się im. Zdaniem SRB nie istnieje żadna sprzeczność między, z jednej strony, prawem do wniesienia skargi przeciwko SRB jako autorowi programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a z drugiej strony okolicznością, że Komisja i, w stosownych przypadkach, Rada uczestniczą w podejmowaniu decyzji w sprawie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także okolicznością, że program ten nie może wejść w życie, jeżeli owe instytucje się temu sprzeciwiają. W każdym razie SRB uważa, że uprawnienie do przyjmowania wszystkich decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przyznane jej na mocy art. 7 ust. 2 rozporządzenia SRM, nie stanowi kompetencji, którą traktat przyznaje Komisji i którą instytucja ta postanowiła przekazać, lecz kompetencję ustanowioną przez prawodawcę Unii w tym rozporządzeniu.

63 Wreszcie SFL zwraca uwagę, że motywy 90 i 120 rozporządzenia SRM oraz art. 7, 20 i 86 tego rozporządzenia odnoszą się do uprawnień SRB, uściślając przy tym, że decyzje, które przyjmuje, mogą być przedmiotem kontroli sądowej przed Trybunałem. Tak więc art. 86 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia przewiduje taką kontrolę wszystkich decyzji SRB, które, podobnie jak decyzje dotyczące programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie mogą być przedmiotem odwołania do komisji odwoławczej. Przeciwna argumentacja Komisji jest sprzeczna ze wskazanymi motywami i artykułami tego rozporządzenia, a zatem stanowi wykładnię *contra legem*.

– *Ocena Trybunału*

64 Zarzut pierwszy dotyczy kwestii, czy Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 116–120, 127, 137, 149 i 150 zaskarżonego wyroku, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest aktem zaskarżalnym w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

65 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE w związku z akapitem pierwszym tego postanowienia mogą być wszystkie przepisy lub środki przyjęte przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii, bez względu na ich formę, które mają na celu wywołanie wiążących skutków prawnych mogących naruszyć interesy osoby fizycznej lub prawnej, zmieniając w istotny sposób jej sytuację prawną. W celu ustalenia, czy dany akt wywołuje takie skutki i w rezultacie czy może być przedmiotem takiej skargi, należy wziąć pod uwagę istotę tego aktu, przy czym rzeczony skutki prawne aktu należy oceniać na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak jego treść, z uwzględnieniem, w razie potrzeby, kontekstu jego wydania oraz uprawnień instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej, która go wydała (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 9; z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 39, 41; z dnia 12 lipca 2022 r., Nord Stream 2/Parlament i Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, pkt 62–64 i przytoczone tam orzecznictwo).

66 Co się tyczy w pierwszej kolejności treści spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, prawdą jest, że stanowi on przede wszystkim w art. 1–4, iż SRB „podejmuje decyzję” o objęciu Banco Popular procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ze względu na to, że spełnione są warunki określone w art. 18 ust. 1 rozporządzenia SRM, następnie określa w art. 5–7 instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jakie należy zastosować, i wreszcie wskazuje w art. 9 i 10, że FROB będzie musiał przyjąć wszelkie niezbędne środki w celu wykonania tej decyzji, a SRB będzie monitorować to wykonanie.

67 Jednakże art. 12 ust. 1 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje, że „wejdzie on w życie” w dniu 7 czerwca 2017 r., a nie, jak błędnie stwierdził Sąd w pkt 117 zaskarżonego wyroku, że „wszedł on w życie” w tym dniu. Ponadto art. 13 tego programu stanowi, że jest on skierowany do FROB i zostanie mu doręczony po jego zatwierdzeniu przez Komisję lub Radę.

68 Z informacji przedstawionych w poprzednim punkcie wynika, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez SRB w drodze decyzji SRB/EES/2017/08 wydanej na sesji wykonawczej w dniu 7 czerwca 2017 r., która stanowi akt zaskarżony przed Sądem w niniejszej sprawie, nie został jeszcze zatwierdzony, co potwierdza podniesiona w pkt 77 i 78 zaskarżonego wyroku okoliczność, że po jego przyjęciu został on notyfikowany Komisji w dniu

7 czerwca 2017 r. o godzinie 5.13 w celu jego zatwierdzenia, które nastąpiło w tym samym dniu o godz. 6.30. Z informacji tych wynika również, że wejście w życie tego programu, a tym samym wywołanie przezeń wiążących skutków prawnych zależało od jego zatwierdzenia.

- 69 Co się tyczy w drugiej kolejności kontekstu przyjęcia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy zauważyć, że – jak wynika z jego preambuły – podstawą prawną tego programu jest rozporządzenie SRM, a w szczególności jego art. 18. System ustanowiony tym rozporządzeniem opiera się na stwierdzeniu, zawartym zasadniczo w jego motywach 24 i 26, że wykonywanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych we wspomnianym rozporządzeniu wchodzi w zakres unijnej polityki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, którą mogą określić jedynie instytucje Unii, oraz że przy przyjmowaniu poszczególnych programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji istnieje zakres uznania, biorąc pod uwagę istotny wpływ decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na stabilność finansową państw członkowskich i na Unię jako taką, a także na suwerenność budżetową państw członkowskich. Z motywów tych wynika, że prawodawca Unii uznał z tych względów za konieczne zapewnienie odpowiedniego udziału Rady i Komisji, a mianowicie udziału, który wzmacnia konieczną niezależność operacyjną SRB, przy jednoczesnym poszanowaniu zasad delegowania uprawnień agencjom, określonych w wyroku Meroni/Wysoka Władza i przypomnianych w wyroku z dnia 22 stycznia 2014 r., Zjednoczone Królestwo/Parlament i Rada (C-270/12, EU:C:2014:18).
- 70 W wyrokach tych Trybunał orzekł w istocie, że konsekwencje wynikające z delegacji uprawnień znacznie różnią się w zależności od tego, czy delegacja ta dotyczy wyraźnie określonych uprawnień wykonawczych, których wykonywanie może być zatem ściśle kontrolowane w świetle obiektywnych kryteriów sformułowanych przez organ delegujący, czy też „uprawnień dyskrecjonalnych, wiążących się z szerokim zakresem uznania, które może w praktyce oznaczać prowadzenie rzeczywistej polityki gospodarczej” (zob. podobnie wyrok Meroni/Wysoka Władza, s. 43, 44, 47, a także wyrok z dnia 22 stycznia 2014 r., Zjednoczone Królestwo/Parlament i Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, pkt 41).
- 71 Delegacja pierwszego rodzaju nie może zmienić w znacznym stopniu konsekwencji, jakie wiążą się z wykonywaniem uprawnień, których ona dotyczy, podczas gdy delegacja drugiego rodzaju, w przypadku której decyzje organu upoważnionego zastępują decyzje organu delegującego, prowadzi do „rzeczywistego przesunięcia odpowiedzialności” (zob. wyrok Meroni/Wysoka Władza, s. 43; a także wyrok z dnia 22 stycznia 2014 r., Zjednoczone Królestwo/Parlament i Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, pkt 42). W sprawie, w której zapadł wyrok Meroni/Wysoka Władza, Trybunał orzekł, że delegowanie uprawnień, których dotyczyła tamta sprawa, w zakresie, w jakim wiązało się z przyznaniem zainteresowanym organom „zakresu uznania wiążącego się z szerokimi uprawnieniami dyskrecjonalnymi”, nie może być uznane za zgodne z „wymogami traktatu”, a jednocześnie wyjaśnił, że zastrzegając sobie jedynie możliwość odmowy zatwierdzenia decyzji tych organów, Wysoka Władza nie zachowała wystarczających uprawnień, aby uniknąć takiego przesunięcia odpowiedzialności (zob. podobnie wyrok Meroni/Wysoka Władza, s. 47).
- 72 Z rozważań przedstawionych na s. 44 wyroku Meroni/Wysoka Władza wynika, że orzecznictwo wynikające z tego wyroku opiera się na założeniu, iż równowaga uprawnień, charakterystyczna dla struktury instytucjonalnej Unii, stanowi podstawową gwarancję przyznaną przez traktaty oraz że delegowanie szerokich uprawnień dyskrecjonalnych naruszałoby tę gwarancję, ponieważ skutkowałoby powierzeniem owych uprawnień organom innym niż te, które zostały ustanowione w traktatach w celu zapewnienia i kontroli ich wykonywania w ramach swych odnośnych kompetencji. W świetle rozważań przedstawionych na stronach 43 i 46 tego wyroku szerokie

uprawnienia dyskrecjonalne, o których mowa w tym orzecznictwie, dotyczą w szczególności podstawowych kwestii z danej dziedziny polityki, które wymagają szerokiego zakresu uznania, tak aby możliwe było pogodzenie ze sobą różnych, niekiedy sprzecznych celów.

- 73 Ze wspomnianego orzecznictwa wynika, ściślej rzecz ujmując, że stosowanie wypracowanych w nim zasad delegowania uprawnień agencjom zależy nie od indywidualnego lub ogólnego charakteru aktów, do których przyjęcia upoważnione są agencje, lecz jedynie od tego, czy delegowanie dotyczy szerokich uprawnień dyskrecjonalnych, czy też, przeciwnie, ściśle określonych uprawnień wykonawczych (zob. podobnie wyrok z dnia 22 stycznia 2014 r., Zjednoczone Królestwo/Parlament i Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, pkt 54, 65, 66).
- 74 Tymczasem, jak wynika z motywów 24 i 26 rozporządzenia SRM, system wprowadzony tym rozporządzeniem ma na celu skonkretyzowanie zasad określonych w wyroku Meroni/Wysoka Władza i przypomnianych w wyroku z dnia 22 stycznia 2014 r., Zjednoczone Królestwo/Parlament i Rada (C-270/12, EU:C:2014:18).
- 75 Prawdą jest, że zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia SRM to SRB jest odpowiedzialna za przyjmowanie wszelkich decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczących w szczególności instytucji finansowych i grup uznawanych za istotne dla stabilności finansowej w Unii, a także innych grup transgranicznych. W tym względzie art. 18 ust. 1 i 6 rozporządzenia SRM stanowi, że SRB przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do tych podmiotów i grup tylko wtedy, gdy – po otrzymaniu powiadomienia o ocenie EBC dotyczącej tego, czy dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, lub z własnej inicjatywy – uzna, że warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 18 ust. 1 lit. a)–c) tego rozporządzenia zostały spełnione. Warunkami tymi są: znajdowanie się przez dany podmiot na progu upadłości lub zagrożenie nią, brak środków alternatywnych względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz konieczność jej dokonania w interesie publicznym.
- 76 Jeżeli warunki te są spełnione, SRB przyjmuje na podstawie art. 18 ust. 6 rozporządzenia SRM program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który skutkuje poddaniem danego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyduje o zastosowaniu do niego instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 22 ust. 2 tego rozporządzenia, jak też o wykorzystaniu jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W art. 22 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia uściślono, że instrumenty te, z wyjątkiem instrumentu wydzielenia aktywów, mogą być stosowane indywidualnie albo w dowolnym połączeniu, tak aby osiągnąć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 14 tego rozporządzenia, zgodnie z zasadami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w art. 15 tego rozporządzenia.
- 77 Jednakże, o ile przepisy, o których mowa w dwóch poprzednich punktach, przyznają SRB szerokie uprawnienia dyskrecjonalne co do tego, czy i w jaki sposób dany podmiot powinien zostać objęty procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o tyle uprawnienia te, zgodnie z art. 18 ust. 1 i 4–6 rozporządzenia SRM, są ograniczone obiektywnymi kryteriami i warunkami określającymi zakres działania SRB, które odnoszą się zarówno do warunków, jak i do instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto rozporządzenie to przewiduje udział Komisji i Rady w procedurze prowadzącej do przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który dla wejścia w życie wymaga zatwierdzenia przez Komisję oraz, w stosownych przypadkach, przez Radę.

- 78 I tak, zgodnie z art. 30 ust. 1 i 2 rozporządzenia SRM, SRB informuje Komisję o wszelkich działaniach, jakie podejmuje w celu przygotowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz wymienia z Komisją i Radą wszelkie informacje niezbędne do wykonywania ich zadań. Zgodnie z art. 43 ust. 3 tego rozporządzenia Komisja wyznacza przedstawiciela upoważnionego do uczestnictwa w charakterze stałego obserwatora w sesjach wykonawczych i sesji plenarnych SRB, a jej przedstawicielowi przysługuje prawo do uczestniczenia w obradach i ma on dostęp do wszystkich dokumentów.
- 79 Ponadto art. 18 ust. 7 rozporządzenia SRM stanowi w akapicie pierwszym, że SRB jest zobowiązana do przekazania Komisji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bezzwłocznie po jego przyjęciu, a w akapitach drugim i trzecim, że w terminie 24 godzin od tego przekazania Komisja albo zatwierdza program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, albo sprzeciwia się mu w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych, z wyjątkiem aspektów dotyczących przestrzegania kryterium interesu publicznego i kwoty, jaka ma zostać pobrana z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Co się tyczy tych ostatnich aspektów uznaniowych, w akapicie trzecim uściślono, że w terminie dwunastu godzin od wspomnianego przekazania Komisja może zaproponować Radzie wyrażenie sprzeciwu. Wreszcie art. 18 ust. 7 akapit piąty tego rozporządzenia stanowi, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wejść w życie tylko wówczas, gdy Rada lub Komisja nie wyraziły sprzeciwu w terminie 24 godzin od przekazania programu przez SRB.
- 80 Tak więc przepisy art. 18 ust. 7 rozporządzenia SRM uzależniają wejście w życie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji od jego zatwierdzenia przez Komisję i braku sprzeciwu ze strony tej instytucji lub Rady. Gdy Komisja zatwierdza taki program, musi ona zatem w pełni przyjąć na siebie obowiązki powierzone jej w traktatach.
- 81 Z pkt 75–80 niniejszego wyroku wynika, że przepisy art. 18 rozporządzenia SRM, na podstawie których przyjęto sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pozwalają uniknąć „przesunięcia odpowiedzialności” w rozumieniu orzecznictwa wynikającego z wyroku Meroni/Wysoka Władza. Przyznając bowiem SRB uprawnienie do dokonania oceny, czy warunki przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są w danym przypadku spełnione, oraz uprawnienie do określenia instrumentów niezbędnych do celów takiego programu, przepisy te powierzają bowiem Komisji lub, w stosownych przypadkach, Radzie odpowiedzialność za ostateczną ocenę jego aspektów uznaniowych, które wchodzą w zakres unijnej polityki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i które, jak wynika z art. 14 oraz z motywów 24, 26 i 62 rozporządzenia SRM, wymagają wyważenia różnych celów i interesów związanych z utrzymaniem stabilności finansowej Unii i integralności rynku wewnętrznego, z uwzględnieniem suwerenności budżetowej państw członkowskich, a także z ochroną interesów akcjonariuszy i wierzycieli.
- 82 Co się tyczy w trzeciej kolejności uprawnień SRB, należy zauważyć, że przyjęta przez Sąd w pkt 129 i 130 zaskarżonego wyroku wykładnia, zgodnie z którą program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wywoływać wiążące skutki prawne niezależnie od tego, czy Komisja wydała decyzję zatwierdzającą, narusza zarówno uprawnienia przyznane SRB w rozporządzeniu SRM, jak i orzecznictwo wynikające z wyroku Meroni/Wysoka Władza.
- 83 O ile bowiem art. 7 i 18 tego rozporządzenia przewidują, że SRB jest odpowiedzialna za opracowanie i przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o tyle przepisy te nie przyznają jej jednak uprawnień do przyjęcia aktu wywołującego samodzielne skutki prawne. W ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynikającej z art. 18

rozporządzenia SRM zatwierdzenie przez Komisję stanowi, jak słusznie zauważył Sąd w pkt 128 zaskarżonego wyroku, etap niezbędny do wejścia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w życie.

- 84 Zatwierdzenie to ma również decydujące znaczenie dla treści rzeczonoego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 85 O ile bowiem art. 18 ust. 7 rozporządzenia SRM pozwala Komisji zatwierdzić taki program, bez wyrażenia sprzeciwu co do jego aspektów uznaniowych, ani też zaproponowania, by sprzeciw taki sformułowała Rada, o tyle pozwala on również Komisji i Radzie na zastąpienie własną oceną oceny SRB w odniesieniu do tych aspektów uznaniowych, poprzez wyrażenie sprzeciwu w ich przedmiocie, w którym to przypadku SRB jest zobowiązana, na mocy art. 18 ust. 7 akapit siódmy, zmienić ten program w terminie ośmiu godzin zgodnie z uzasadnieniem przedstawionym przez Komisję lub Radę po to, by ów program mógł wejść w życie.
- 86 Należy jeszcze zauważyć, że – jak wynika z art. 18 ust. 8 tego rozporządzenia – sprzeciw Rady oparty na tym, iż nie zostało spełnione kryterium interesu publicznego, ostatecznie uniemożliwia restrukturyzację i uporządkowaną likwidację danego podmiotu na podstawie rzeczonoego rozporządzenia, przy czym podmiot ten musi zostać zlikwidowany w sposób uporządkowany zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.
- 87 W niniejszej sprawie Komisja zatwierdziła sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji decyzją 2017/1246. Jak instytucja ta wyraźnie podkreśliła w motywie 4 tej decyzji, zatwierdzając ten program, „akceptuje” ona jego treść oraz „zgadza się z przedstawionym przez SRB uzasadnieniem konieczności przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym”. W tym względzie, jak wskazała Komisja na rozprawie, aspekty uznaniowe programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – które dotyczą zarówno ustanowienia warunków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i określenia jej instrumentów – są nierozdzielnie związane z bardziej technicznymi aspektami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 137 zaskarżonego wyroku, nie można zatem odróżnić tych aspektów uznaniowych od wspomnianych aspektów technicznych w celu określenia aktu zaskarżalnego w kontekście programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zatwierdzonego w całości przez Komisję.
- 88 Tak więc dopiero na mocy decyzji zatwierdzającej Komisji działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęte przez SRB w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostało ostatecznie określone i wywołało wiążące skutki prawne, w związku z czym, biorąc pod uwagę w szczególności zasady wypracowane w wyroku Meroni/Wysoka Władza, to Komisja, a nie SRB, powinna odpowiadać przed sądem Unii za wspomniane działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 89 Z treści spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, kontekstu jego przyjęcia i uprawnień SRB wynika zatem, że program ten nie wywołał wiążących skutków prawnych mogących naruszyć interesy osoby prawnej lub fizycznej, w związku z czym nie stanowi on aktu mogącego być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 90 Rozważania przedstawione przez Sąd w pkt 121–123 zaskarżonego wyroku nie są w stanie podważyć powyższej oceny.

- 91 W tym względzie, wbrew temu, co Sąd orzekł w tych punktach, z art. 86 ust. 1 i 2 rozporządzenia SRM nie można wywieść, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mógł być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności. Jak bowiem podnosi Komisja, przepisy rozporządzenia nie mogą zmieniać systemu środków zaskarżenia przewidzianego w traktacie FUE. Ponadto z samego brzmienia tych przepisów rozporządzenia SRM wynika, że skargi, do których się one odnoszą, należy wnosić do Trybunału „zgodnie z art. 263 [TFUE]”, co wiąże się z przyjęciem założenia, iż spełniają one zawarty tamże warunek dotyczący zaskarżalności kwestionowanego aktu.
- 92 Prawdą jest, że w pkt 56 i 66 wyroku z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC (C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369), Trybunał orzekł w istocie, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może – jako ostateczny wynik złożonej procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – podlegać kontroli sądowej przed sądem Unii. Jednakże w sprawie, w której zapadł ten wyrok, Trybunał miał dokonać oceny zgodności z prawem orzeczenia Sądu, w którym uznano za niedopuszczalne skargi o stwierdzenie nieważności skierowane nie przeciwko takiemu programowi, lecz przeciwko aktom przygotowawczym EBC, w których stwierdzono, że określone podmioty znajdują się na progu upadłości lub są zagrożone upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia SRM. Rozważania przedstawione w pkt 56 i 66 wspomnianego wyroku należy zatem interpretować w świetle utrwalonego orzecznictwa Trybunału dotyczącego złożonych procedur, zgodnie z którym w przypadku aktów, których opracowanie przebiega w kilku etapach proceduralnych, aktem mogącym być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności może być co do zasady jedynie środek, który ostatecznie określa stanowisko właściwej instytucji, właściwego organu lub właściwej jednostki organizacyjnej Unii w chwili zakończenia postępowania, z wyłączeniem środków pośrednich, których celem jest przygotowanie tego ostatecznego środka i które nie wywołują samodzielnych skutków prawnych (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 10; z dnia 3 czerwca 2021 r., Węgry/Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, pkt 43, 46; z dnia 22 września 2022 r., IMG/Komisja, C-619/20 P i C-620/20 P, EU:C:2022:722, pkt 103).
- 93 W takiej złożonej procedurze akty przyjęte na etapach przygotowawczych do przyjęcia aktu ostatecznego nie mogą, jeżeli nie wywołują samodzielnych skutków prawnych, być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności.
- 94 Wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 122–124 zaskarżonego wyroku, z art. 86 rozporządzenia SRM i z wyroku z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC (C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369) nie można zatem wywnioskować, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest aktem, który może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności skierowanej do Sądu, skoro nie stanowił on ostatecznego wyniku rozpatrywanej procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który urzeczywistnił się dopiero przez zatwierdzenie tego programu przez Komisję, i – jak wynika z powyższej analizy – nie wywołał on samodzielnych skutków prawnych.
- 95 Powyższej oceny nie mogą również podważyć rozważania przedstawione przez Sąd w pkt 146 i 147 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi brak uznania zaskarżalnego charakteru spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzi do naruszenia przysługującego skarżącym w pierwszej instancji prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 96 Cechy aktu, który może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, ma bowiem decyzja zatwierdzająca Komisji, taka jak decyzja 2017/1246. W ramach skargi o stwierdzenie nieważności takiej decyzji zainteresowane osoby fizyczne lub

prawne mogą powołać się na niezgodność z prawem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który instytucja ta zatwierdziła, nadając mu w ten sposób wiążące skutki prawne, co może zagwarantować tym osobom wystarczającą ochronę sądową (zob. podobnie wyrok z dnia 13 października 2011 r., *Deutsche Post i Niemcy/Komisja*, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym względzie należy uściślić, że – jak wynika z pkt 87 i 88 niniejszego wyroku – przyjmuje się, iż w drodze takiego zatwierdzenia Komisja akceptuje elementy i uzasadnienie zawarte w tym programie, wobec czego powinna w razie potrzeby ustosunkować się do nich przed sądem Unii.

- 97 Z całości powyższych rozważań wynika, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie stanowi aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 98 W związku z tym należy uchylić zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim uznano w nim za dopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności tego programu.

W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego

- 99 Ponieważ zaskarżony wyrok został uchylony na podstawie zarzutu pierwszego, nie ma potrzeby badania zarzutów drugiego i trzeciego odwołania.

W przedmiocie skargi przed Sądem

- 100 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.
- 101 Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ Trybunał dysponuje wszystkimi informacjami niezbędnymi do wydania orzeczenia w przedmiocie dopuszczalności skargi pierwszoinstancyjnej.
- 102 Z powodów przedstawionych w pkt 66–97 niniejszego wyroku sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie stanowi aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 103 W tych okolicznościach skargę wniesioną do Sądu przez Fundación i SFL należy odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

- 104 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on o kosztach.
- 105 Artykuł 138 § 1 tego regulaminu postępowania, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, stanowi, że kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

- 106 Ponieważ w tym wypadku SFL przegrała sprawę w postępowaniu odwoławczym, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję w ramach tego postępowania. Ponieważ Fundación i SFL przegrały sprawę w postępowaniu w pierwszej instancji, zgodnie z żądaniami SRB i Banco Santander należy obciążyć je ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez SRB i Banco Santander w ramach tego postępowania.
- 107 Zgodnie z art. 138 § 3 tego regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, każda z nich pokrywa własne koszty. Ponieważ SRB przegrała sprawę w odniesieniu do kwestii dopuszczalności skargi, która to kwestia jako jedyna była przedmiotem postępowania odwoławczego, pokrywa ona własne koszty związane z odwołaniem.
- 108 Zgodnie z art. 140 § 1 wspomnianego regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. W konsekwencji Królestwo Hiszpanii, Parlament i Rada, interwenienci w pierwszej instancji, pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w pierwszej instancji oraz z postępowaniem odwoławczym. Komisja, jako interwenient w postępowaniu w pierwszej instancji, pokrywa własne koszty związane z tym postępowaniem.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 1 czerwca 2022 r., Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/SRB (T-481/17, EU:T:2022:311) zostaje uchylony w zakresie, w jakim uznano w nim za dopuszczalną wniesioną przez Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności przyjętej na sesji wykonawczej decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA.
- 2) Wniesiona przez Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) skarga zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji SRB/EES/2017/08 zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji oraz Banco Santander SA w związku z postępowaniem w pierwszej instancji. SFL pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w związku z niniejszym postępowaniem odwoławczym.
- 4) Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji pokrywa własne koszty związane z niniejszym postępowaniem odwoławczym.
- 5) Królestwo Hiszpanii, Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w pierwszej instancji oraz z niniejszym postępowaniem odwoławczym. Komisja Europejska pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w pierwszej instancji.

Podpisy